

LÅTSTNACK

Av: Marcus Ericsson

Att den samlade redaktionen på SCK Mag kan bräcka de flesta när det kommer till kunskap om svensk-språkig punk är det nog ingen som tvivlar på. Men hur står dom sig när det kommer till betydligt hårdare tongångar. Som nybliven ansvarig för hardcore-avdelningen på Sveriges största punktidning gav chefredaktören mig i uppdrag att ställa mina kollegor mot vägen. Och hur gör man det mer passande än i ett klassiskt låtsnack? Det gör man inte och resultatet blev både överraskande och underhållande.

Kenny eller Rille eller Kille eller vad du heter nuförtin, du är ju lite kungen av låtsnack i sammanhanget och med tanke på din bakgrund och dina underhållande inlägg i annars sömniga säljgrupper på facebook gör att jag håller dig som given storfavorit. Hur tänker du hantera den pressen? Hur har du laddat upp inför kommande batalj? Vem ser du som din främste konkurrent? Rille: Måste erkänna att jag inte förstår favoritskapet riktigt. Okej om det hade handlat om melodiös punk. Där har jag få övermän. Mitt i skiten-Johan Hellström arrangerade ett trallpunkquiz på Kville Pastahouse på Hisingen för några år sedan. Jag vann quizet utan att anstränga en enda Järncell, som skämtet lyder i branschen. När det efterfrågades vilken norrländsk stad som Tarmgas (det SKA skrivas ihop, allt annat är barockt) kom ifrån, så blev svaret ”Du tänker antagligen på Piteå, men det var ju faktiskt Öjebyn.” Ja, ni fattar. När jag utropades som vinnare och skulle hämta mitt pris så stimmade jag lite och hjulade på golvet för att fira victorian. Ägaren såg dock inte med blida ögon på detta tilltag, utan ville kasta ut mig från stället. Bartendern lyckades dock förhindra detta genom att påtala att ”han mannen där, han hade allt rätt i tävlingen”, vilket tydligen imponerade tillräckligt mycket på ägaren för att denne skulle låta nåd gå före maktdemonstration. Men HC? Där är jag helt lost. Visst, jag lyssnar fortfarande på Paska Mag-killarnas (flest fanzine-referenser när han dör vinner) gamla band Anti Hero. Melodiös och catchy entaktshardcore. Snorbra. Jag har yttermera visso inte sålt min Minor Threat-samling. Men det är allt. Att Refused var en praktfull käftsmäll live på 90-talet hjälper mig knappast här. Uppladdningen består av en kall dusch, en diskret handtralla och några svalkande Heineken. Favorit till segern torde vara Martin. Han har så där orimligt brett musiklyssnande inom punken och därtill är fanskapet dessutom nyfiken och öppensinnad – vilket ingen av oss andra två är. Därefter håller jag Micke som trolig tvåa. Han har lyssnat en hel del på kängpunk och då håller man också koll på sina fiender. Själv siktar jag på tredjeplatsen.

Martin, du liksom Pelle harvar ju runt i trallbolags-diket nuförtiden även om du bestämt hävdar att du är en hardcore-snubbe först och främst. Ser duettasomdinchansattglänsaochkanskegöra slut på SCKs tid som herre på täppan? Hur ser du på dina övriga två motståndare?

Martin: 1) Jag ska inte falla i den fällan och bli provocerad över ”trallbolag” men GrönPeppar har ju faktiskt släppt minst en regelrätt trallskiva! Och kanske ett par till i närområdet där. Och det finns några riktigt bra trallband genom historien, om en letar på rätt ställen... Men jag hoppas inte ta över trallpunkstronen från Pelle nej, den får han gärna behålla. 2) Jag kan väl säga så här; om det hade gällt trallpunk så är jag helt säker på att jag hade hamnat toksist i det här eminenta sällskapet! Nu blir jag förmodligen sist ändå för min förmåga att höra nåt jag känner igen och komma ihåg bandnamnet är minst sagt starkt begränsad. Och jag är ju rätt kräsen när det kommer till hardcore på platta och föredrar när det är riff, tyngd, meck och mycket tempobyten. Lyssnar ganska mycket på trash och crossover. Så d-takt i 1:45 x12 likadana låtar är inte min paradgren riktigt, ha ha. Men håller tummarna för att du kör en platta med Municipal Waste rakt av så kan det nog gå bra. Men jag håller tveklöst Tragedi-Mikael som favorit här. Tror han sopar banan med övriga. Det är mitt förhandstips.

Mikael, eftersom du är den i sällskapet som jag har sämst koll på rent punk vs hardcore-mässigt, så har jag lite halvt fördomsfullt tippat dig sist. Känner du dig orättvist behandlad eller kan positionen som underdog kanske gynna dig i slutändan? Vad hoppas du på för hardcore-akter som du tror kan gagna dig? Mikael: Jag är ju introvert och gillar att vara inkognito, så att du inte har så bra koll på mig känns, som att jag har lyckats med mitt livsmål. Men jag har faktiskt en hyfsad hardcorehistoria. Jag intervjuade Breach i mitten av 90-talet, samma period fastnade jag big time för MOB 47 som influerade mitt band Diskent väldigt hårt. Jag har åkt turnébil med Wolfpack, förvisso bara ett par hundra meter och jag har supit med Shield, de söp förvisso inte. Inte minst var min Myspaceperiod väldigt kängfokuserad. Men för att inte sätta mig själv i någon slags pole position får jag väl även säga att mitt minne är fruktansvärt dåligt. Jag hoppas mer på 90-talskäng och skatepunk än tröttsamma Earth Crisis-liknande prylar.

Minor Threat - Straight Edge

Rille: Jaha ja, den kom direkt. Om jag fått spekulera i blott en enda låt som jag antog skulle figurera i det här låtsnacket, så var det väl just Minor Threats stilbildande låt ”Straight Edge”. Låten som femton år senare fick många högstadieskids att avvakta några år med supandet och att knapra grönsaker snarare än att hugga in på familjens fredagsstek. Så här i efterhand kan man väl konstatera att det trots allt var ganska få – åtminstone i den åldern, men det är den jag refererar till eftersom jag själv befann i mig i det åldersspannet – som faktiskt var veganer, nykterister och seriösa i sin uttalade livsstil. Jag hade fler än en tjomme i min utvidgade bekantskapskrets som på vardagarna gick omkring med ett stort X inristat med tuschpenna på högerhandens utsida (handflatan var väl inget alternativ eftersom krysset då effektivt svettats bort) och sedan på helgerna syntes vandra omkring i ett folkölsrusigt lyckotillstånd utanför diskotekslokalen. Minor Threat, ja... Med tanke på det risiga ljudet bör det väl vara från utgåvan med det pedagogiska namnet ”First demo tape”. Jag har endast haft ”Complete discography” och även om jag långt ifrån spelat sönder den så vill jag ändå hävda att den plattans version låter annorlunda och lite mer clean. ”Kan man inte samtliga Minor Threats texter utantill kan man kicka sig själv ut ur HC”, proklamerade Dennis Lyxzén i ett av många spetsiga uttalanden under Refuseds storhetsperiod. På den tiden svalde man väl, om man ska idka ärlighet, det mesta som herr X sade. Idag undrar man väl mest över den märkliga grammatiken i uttalandet.

Martin: Det var ju en skön start att kunna klippa första låten direkt! Det är inte samma version som på samlingsskivan jag har med dom, men det är ju ändå tveklöst Minor Threat med låten Straight Edge.

Mikael: Det är väl så här ett hc-quiz ska börja, Minor Threat - Straight Edge. Det är förvisso ett band jag aldrig riktigt fastnat för men jag minns att låten var med på ett blandband som jag fick av Hilda (Paska Mag). Jag föredrog dock låtarna med Propagandhi på den kassetten. Jag tycker fortfarande att Nation States med Propagandhi är en av världens bästa låtar.

(Man kan inte göra ett hardcore låtsnack 101 utan att ha med Minor Threat. Det är som att gå runt på stan Ankeborg-style eller att äta kalops utan rödbetor. Man gör det bara inte. Och detta löste ju grabbarna föredömligt.)

Discharge - Why

Rille: Ja, vad fan. Fråga mig inte varför jag ”vet” det här, men det måste vara kängpunkens almighty Discharge med ”Why”. Jag sätter verkligen noll värde och stolthet i att sätta den, för det här är musik (och en genre, även om den här inte var så kängpunkig) som fullständigt lämnar mig kall. Trots att den såklart är besläktad med den variant av punk som jag